

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12924/2025
15.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Републичка дирекција за воде са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 3172/24 од 03.07.2025. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 3172/24 од 03.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 3172/24 од 03.07.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом на основу признања П 202/24 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, није дозвољено преиначење тужбе тужиоца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде за заузеће дела кп.бр. ... КО ... у површини од 1666 м2 уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., површине 2128м2, исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 03.07.2024. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 16.200,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 3172/24 од 03.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Пртив правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, али и битних повреда одредаба парничног поступка, како то произлази из навода његове ревизије, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени агласник РС“, бр. 10/23). У конкретном случају поступак је окончан након изјаве туженог да признаје тужбени захтев тужиоца, што је за последицу имало доношење пресуде на основу признања, а након оцене испуњености процесних претпоставки за то прописаних одредбом члана 348. ЗПП. Оспоравањем услова за доношење пресуде на основу признања, тужилац заправо указује на битну повреду одредаба парничног поступка која се не може истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду начин окончања поступка, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе нити за новим тумачењем права због чега је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 02.02.2024. године. Вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић